

Передплата

на «РУСЛАНА» виносить:
в Австрії:
на цілий рік . . . 20 кор.
на пів року . . . 10 кор.
на чверть року . . . 5 кор.
на місяць . . . 1-70 кор.

За границею:

на цілий рік . . . 16 рублів
або 36 франків
на пів року . . . 8 рублів
або 18 франків
Поодиноким число по 10 сот.

РУСЛАН

«Виреш ми очі і душу ми виреш: а не возьмеш милости і віри не возьмеш,
бо руске ми серце і віра руска.» — З Русланових псалмів М. Шашкевича.

Виходить у Львові що дня крім неділь і руских свят о 5½ год. пополудні.

Редакція, адміністрація і експедиція «Руслана» під ч. 1. пл. Домбрового (Хорунщини). Експедиція місцева в Агенції Соколовского в пасажі Гавсмана.

Рукописи звертає ся лише на попереднє застереження.

Рекламації неопечатані є вільні від порта. — Оголошення звичайні приймають ся по ціні 20 с. від стрічки, а в «Надісланім» 40 с. від стрічки. Подяки і приватні донесення по 30 сот. від стрічки.

Боротьба православія проти катол. Церкви.

(Дальше).

Згадати тут годить ся, що світське духовенство російське а навіть світські люди, котрі займають ся церковними справами і надають їм ваги, домагали ся скликання всеросійського собору православною. Бажав сего також петербургський митрополит Антоній, згодив ся на се також цар і назвав се „великим ділом“. З почину Синоду відбули ся „передсоборові збори“, в поодиноких епархіях приготовлено навіть потрібний матеріял для собору, однак собору не скликано, а відбув ся лише місіонарський зїзд.

Сей зїзд має значінє не тільки церковне, а також політичне, а доказом сего стає обставина, що сучасно з сим зїздом відбув ся в Києві зїзд відпоручників «Союза рускаго народа». Нема найменшого сумніву, що між обидвома сими зїздами є тісна звязь. Крім оберпрокурора Синода і єго товариша та цілого ряду єрархів урядової церкви православної був там також ославлений др. Дубровін, котрий мав також відчит «про боротьбу з сектантами».

При відкритю зїзду промовляв також оберпрокурор Синода Ізвольський, брат міністра. Єго промова має певне значінє також для неправославних. «Основою розправ і діяльності зїзду місіонарського, говорив він між иншим, повинна бути найвисша воля монарха, висловлена в толераційнім маніфесті з 30. цвітня 1900 р. Не нам личить нарушуванє царського указу». Сі слова мали заспокоїти «іновірців», однак викликали велике невдоволенє серед відпоручників монархічних організацій.

Не припали до вшодоби зібраним також замітки і укази митрополита Антонія про потребу любові і мира в настрою місіонарів правосл. церкви. Оберпрокурор Ізвольський і митрополит Антоній промовляли в дусі терпимости і любові ближнього, бо побоювали ся очевидно, щоби місіонарський зїзд не ухвалив таких домагань, які висловив перед 11 роками скликаний до Казаня подібний зїзд, котрий домагав ся проти сектантів і іновірців «строгих мір» — відбираня дітей у сектантів, заграбленя маєтків, позбавленя горожанських прав, зачинюваня шкіл, недозволюваня спільних богослужень ітн.

Однак сї промови оберпрокурора і митрополита не запобігли тому на київськїм зїзді. Іменем «Союза рускаго народа» відчитано привіт членам зїзду, в котрім протестовано проти «конституційних свобод, які вдерли ся під покривкою прав ворожих православію до народного організму російського». Отже по думці відпоручників монархічних сторонництв жерелом усякого лиха, яке склало ся в останних часах в Росії, є толераційний едикт!

Треба признати, що керманічі «Союза рускаго народа» уміли зручно аранжувати сї наради, бо зїзд місіонарський відкрито в суботу, а в неділю не було засіданя. Отже тим покористували ся відпоручники «Союза рускаго народа» і скликали віче, на котре прибуло багато єрархів і місіонарів. Таким зручним маневром довели они до того, що в очах загалу віче «Союза» зовсім стало тотожним з місіонарським зїздом.

Тут вже вспятні члени Союза нічим не вязали ся і висловили різкі докори оберпрокуророви, за єго привіт місіонарського зїзду і за пригадку толераційного маніфесту.

Так само дістало ся митрополиті Антонію за пригадку Христових слів про любов і мир. Видно отже з того, що російські вспятники не покидають думки, що урядової православної церкви можна буде ужити яко оружє для знищеня конституційних свобод і приверненя давнього самодержавія і власти чиновництва.

Російське дневникарство висловлює ся отже з великою зневірою про можливість осягненя ціли, яку повинен був мати сей зїзд, себ то відродини урядової правосл. церкви.

Кн. Ухтомський, котрий в С. Петерб. Вѣдомостях дуже поважно обговорював сей зїзд, висловив ся про него, що він багато справ ухвалить, але мало що зробить, а з того зїзду, котрий буде багато стояти, не вийде для правосл. церкви ніяка користь. Тепер, пише він, коли пропаганда іновірців і сектантів що раз більше розвиває ся, треба би очистити правосл. церкву від тих примішок, які там закрали ся з часів Петра В. Коли церква стане на висоті задачі, не будуть для неї страшні ані секти ані іновірці.

Ще яскравіше виступає петербургське «Слово» видаване бувшим міністром Федоровим: «Ніякі зїзди і приписи не втворюють у нас православної місії в дійснім значіню сего слова. Доки мундур поліціянта буде визирати зза плечий мі-

сіонара — не може бути місії. Доказом сего вся історія сектантства і безуспішність боротьби, яку з ним веде православна церква».

(Дальше буде).

АНАТОЛЬ ВАХНЯНИН.

Матеріяли до політики Русинів від часу так званої „нової ери“.

(Дальше).

Res gestae.

Відень в марті 1894 р. (9/3).

На внесок Романчука рішили дня 27. П (Підляшецький, Телишевський, Барвінський, Романчук, Охримович і Вахнянин) вийти в контакт з центральним правительством, щоби клуб мав ясний погляд, як презид. міністрів Віндшґрец думав про Русинів. Делеґатами були Романчук і Підляшецький.

Романчук заявив, що дотеперішній спосіб виборів є для Русинів дуже некорисний. Якби правительством хотіло, могло би не допустити ані одного Русина до державної ради. Русини мають мало мандатів, отже треба би побільшити число крісел, а відтак жадав, щоби сільській курії дати безпосередні вибори.

Віндшґрец відповів, що вже давніше правительством внесло справу реформи. Теперішнє правительством hat nur zur ganzen Sache Stellung genommen і рішало ся на принципі. Подобиці ще незвісні, отже Віндшґрец не може про те говорити. Ich kann keine bindenden Erklärungen abgeben.

Пос. Підляшецький заявив, dass im ruthenischen Volke eine Stimmung herrscht auf unmittelbare Wahlen in den Landgemeinden und Verstimmung des Volkes, obwohl wir auch mit anderen Factoren rechnen wollen.

Однак все те не було поставлене як ultimatum, лише на те, щоби поінформувати правительством. Віндшґрец прийняв заяву руских послів до відомости і сказав: „Grundsätzlich ist die Regierung den Wünschen der Bevölkerung nicht abhold.“

До мін. Бакегема депутати не ходили.

Дальшим предметом нарад руских послів була реформа виборча.

Пос. Підляшецький: Проект Гогенварта є дуже реакційний. Він жадає делеґацій з сойму до державної ради. На се не може Русь пристати.

Пос. Телишевський: Проект в справі виборчої реформи перейде з малими змінами. Коаліційний кабінет кн. Віндшґреца має до розпорядимости 220—30 голосів. Проект гр. Гогенварта не має шанс поводженя, хоть в справі активного і пасивного вибору він йде дальше, як проект правительства. Однак мимо сего є проект гр. Гогенварта крайно ретроградний.

Ми повинні зазначити наше становище супротив проекту правительства. Моє становище таке: Я є за безпосередніми виборами

з сільської курії і за побільшенням числа мандатів з сї курії. Я вносив вже се в соймі а в 1894 внїс се також Романчук. Те саме внесли ми вже в державній радї. Я отже стою на давнім становищі. Якби вдало ся правительству переперти свій проєкт, so sind wir für immer geliefert. Ми не зискаємо нових виборців, бо таких селян, що покінчили би школи etc. у нас нема. Пята курія буде зложена лише з тих, що платять найменший податок в селї, отже з тих, що нинї як $\frac{1}{3}$ не голосують. З сї курії Русини не дістануть посла, тим менше, що сойм порішить і в тїй курії посередні вибори, а польський виборчий комітет рішає, хто є кваліфікований стати послом.

Пос. Барвінський замічає, що з нової курії дістануть Русини двох послів (на 10 системізованих місць правительственным проєктом).

Пос. Телишевський заявляє, що анї він, анї Романчук не годять ся на проєкти правительства і Гогенварта. Після правит. проєкту зискають лише Поляки і ліберальні Нїмці, а вони будуть відтак в новім парламенті панувати навіть без консерватистів. Нїмці забезпечать собі рівнож більшість послів в Чехії. Тому против правит. проєкту треба виступати рішучо.

Пос. Вахнянин замічає, що хоть би ми принципіально були противні проєктові, то він буде перепертий. Нам отже треба на тепер старатись, щоби з нових 10 мандатів, призначених для Галичини, Русинам признано що найменше 3—4 мандати.

Остаточню справу лишено на разї нерішеною.

Пос. Барвінський заявляє, що нам треба стояти за побільшенням послів і за безпосередніми виборами. Але і безпосередні вибори нас не спасуть. Ми можемо однак жадати, хоть не одержимо. Однак квестії сї не треба ставити як ultimatum. Дальше вносять він, щоби вже нинї подїлитись працею в справі промов при бюджетовій дебатї по сьвятах.

Посли Телишевський і Підляшецький заявили, що ще завчасу ділити ся промовами, хоть Вахнянин був рівнож сїї гадки, що й пос. Барвінський.

Пос. Мандичевський заявляє, що безпосередні вибори в громадах на вітїв etc. досї не принесли Русинам хїсна. Отже годї надїятись також великого хїсна з безпосередних виборів до сойму і державної ради. В теорії все виглядає красно, але в практиці хїсна не надїятись.

Пос. Вахнянин подає до відомости, що презес польского кола Залський запрошує руских послів на засідання кола як гостей. Принято до відомости. Однак лїпше було би, щоби межі руским клубом а колом через обох предсїдателїв могло наступити порозумїне в важїйших справах, що дотикають Галичини. Поставлене в сїм напрямї внесене Вахнянина рішено передискутовати, як верне Романчук.

Пос. Телишевський заявляє, що в валютовій справі він не забирає голосу в комісії, але він є противний, щоби нинї держава стягнула 200 тисяч нот державних задля високого ажїя золота а незвичайного упадку вартости срібла і тенденції ще низшого спадання срібла.

(Дальше буде).

Політичний огляд.

Заграниця.

Славянофільська політика починає видавати плоди, якими тривожать ся вже навіть ті всепольські політики, котрі спершу так вторували сим змаганям і їм пособляли. З Варшави звїщають до польских дневників, що в грудні має там відбутись новий всеславянський зїзд, на котрім має бути уложена програма для всеславянсько-

го зїзду в Москві, що там збере ся імовірно в 1901 р. На варшавський зїзд має прибути др. Крамарж з 15 чеськими відпоручниками. Генерал Владіміров обїздить австрійске побереже і виголосить відчити про слав. солідарність. Буде також на зїзді дневникарів в Люблянї. Але й в Києві починає ся славянофільська, а властиво русофільська об'єднительна робота наслідком недавнього паломництва „русских Галїчан“ до Почаєва і до Києва. В Києвлїянинї проф. Флоринський, одушевлений рускими Галїчанами, розпочав серію статей про руску справу в Галїчинї. На вго думку патріотична часть московскої суспільности повинна допомогти „зарубежному відомови руских“ до подвигнення просьвіти і культури взагалї, особливо присвоєням настоящего літературного язика, літератури і культури московскої. В тїй цілі треба „Русским Галїчанам“ допомогти до засновин приватної гімназії з московскою викладною мовою у Львові або в иншій містї східної Галичини а всім руским товариствам просьвітним безплатно посилати московскї книжки, брошури і часописи!

Вісти про уступленє з престола турецкого султана повляють ся безнастанно в часописах мимо всяких заперечень. Одначе на основї засягнених в кругах двірских інформацій запевняють, що султан ніколи і перед ніким не виявляв ся з такою думкою. Часописи покористували ся днем 1. вересня яко роковинами вступлення на престіл султана Абдуль Гаміда, щоби вго звелічати творцем конституції і висловити задля того чолобитню всего народу. Деякі дневники славлять вго калїфом всіх могометан. В молодотурецкїм дневнику İktam прославляє ся великодушність і милосерде цїсаря Франц Йосифа, котрий з своєї скарбони післав значну підмогу для царгородских погорільців. Всї Османи будуть вдячні за те цїсареві, котрий все заявляв приязнь для султана і османьского народу.

В Ускоплю (Üsküb) утворила ся сербска ліга для підготовлення виборів. О скілько можна оцінити з недостаточної переписи, є в санджаку ускопльским лише дрібні меншости національні, а що не предвиджено пропорціональних виборів, отже Сербї будуть лишені самі собі і імовірно не осягнуть ніякого представництва в парламентї. Для скріплення сербского живла мають бути закладані школи національні, а також основано там тижневник „Радар“.

В Ускоплю утворив ся також болгарський комітет виборчий „Времена“, а Болгари сподївають ся осягнути з підмогою молодотурків около 8 мандатів. „Напредак“ видаваний тричі в тиждень має пособляти акції виборчїй.

Болгари звернули тепер головну бачність на церковну справу, щоби відзискати утрачені повіти в південній частї віляету. Відступство від патріархату а перехід до екзархату прибирає що раз ширші розміри, а Сербї починають тепер промовляти за мирною полагодою спору і попереминим богослуженням.

Як з численних дописий з Македонїї можна вносити, в тихомиренє трех віляєтїв не послїдувало під вражінем проголошеної конституції і надання свобод, але наслідком погрози молодотурецкого комітету, що кожде село буде спалене, котре давало би захист розбищацким ватагам. З тих самих дописий можна дізнати ся, що революційні комітети зовсім не порозвязували ся, а лише поперемино-

вали ся на організації для підготовлення виборів.

Молодотурецкі комітети виборчї проявляють живу діяльність в европ. провінциях.

За признанєм султана Мулей Гафїда законним володарем Марокка промовляє дуже горячо Nord Allg. Ztg. і звертає бачність европ. держав, котрі підписали договір в Альджезірасе, що скорє признанє вго султаном причинилоб ся вельми до втихомирення Марокка. Франція й Іспанія не будуть робити єму ніяких труднощїй і порозуміють ся в сїй справі з иншими державами. Франція буде вимагати признаня договору в Альджезірасе і всіх инших умов а також зобовязаня до заплати всего відшкодованя.

В Лондонї явила ся у державного секретаря Грея депутация з Єгипту і домагала ся також наданя конституції. Секретар Греї відповів однак, що англ. правительство поки що не думає про заведенє конституції в Єгипті.

Альбанці проявляють від проголошеня турецкої конституції незвичайну рухливість національну. Небавом будуть видавати в столицї свій дневник, а в Царгородї закладають альбаньску школу. Тамошні православні Альбанці хотять завести богослуженє в альбаньскїй мові. В тїй цілі покличуть з Бостону, з Америки, тамошнього альбаньского епископа Нолї, котрий перед роком був поставлений епископом в Росії, позаяк єкуменський патріарх сему опирав ся.

В Арабїї вибухло повстанє, а повстанці палять села і облягли місто Катїф. Англїя і Туреччина висилають кораблі і військо і мабуть небавом поведе ся втихомирити ворохобню.

Просимо відновити передплату.

Новинки.

— Календар. В суботу: руско-кат.: Лаврентія В.; римо-кат.: Луппа муч. — В недїлю: руско-кат.: Евтиха; римо-кат.: Захарїй.

— Заходи біля помочи для хлїборобів. Дня 1. с. м. відбуло ся третє засіданє головного комітету ратуноквого. Намісник др. Бобжинський повідомив комітет, що дати що до послїдної живлової катастрофи на основї наспівших до намїсництва реляцій староств, урядів податкових і властїй автономичних, вже уложено і предложено міністерству. Показує ся з того, що повени, гради, зливи а декуди посуха ушкодили в цїлїм краю разом 2,300.000 гектарів, з чога на громади припадає 1,750.000 гектарів, а на двірскї обшари 550.000 гектарів. Шкоду можна обчислити на 126,000.000 К. Шкода тотя, представляюча різницю між сподіваним а дійсним вислїдом жнив по катастрофі не дає сама собою достаточної основи для акції ратуноквої, котра, не могучи винагородити шкоди, може поставити собі лиш за задачу ратувати тих, котрих економічна екзистенция без такої помочи була би загрожена. А є чимало повітїв, де шкода, хотяй в загальній сумї значна, є лише частинна і розтягає ся на всіх рільників рівночасно так, що ратуноква акция там злишна. До категорії рільників, що потребують квоче помочи, належать ті рільники в 420 громадах, котрих плоди земні знищенї цілковито. До тої категорії треба також зачислити рільників в тих повітах, головно в західних, котрих збіже наслідком дощів зросло на пни і котрі не могли би знайти на місци доброго зерна на засїв. Сюди зачислено також тих рільників, котрі для недостачі паші не були би в можности перезимувати худобу. Ратуноква акция в теперїшній хвилї в першїй своїй ста-

дні, на основі ухвал комітету зводять ся до отсих точок: а) Удільоване помочи полуднево-східним повітам, які відчують брак паші. На сю ціль виплачено досі 75.000 К і запевнено собі значну скількість грису, сировиці і соли для худоби. б) Удільне грошевої помочи для рільників, навіщених повенню і градом, головню в повітах східних, де можна за ті гроші набути зерно на засів на місці. На сю ціль виплачено від 1. липця квоту 298.500 К. в) Доставка зерна на осінній засів рільникам в тих повітах, де через дощі абіже зросло на пня і зерно не надає ся до сїби. В тій цілі закуплено в повітах, ненавіщених таким нещастем, сто вагонів пшениці і 550 вагонів жита, котрі тепер розділяє ся поміж повіти на основі ухвал, постановлених на попереднім засіданю комітету. г) Удільоване безпроцентних позичок, котрі мали би бути сплачені в десяти рівних ратах, тм середним рільникам, загроженим у своїй господарській екзистенції, котрих годі було наділити зерном in natura. Намісник одержав саме телеграфічне повідомленє, що вго внесене в тій справі міністерство приймало, а скоро лиш наспіє рескрипт міністерський, скличе засіданє комітету для zorganizованя тої акції. Наконєць намісник представив комітетови свої внесєня що до пізнійшої акції в справі запобіженя недостачі паші і в справі весняних засївів. Потім комітет на кількогодичній нараді розглядав потреби поодиноких повітів та постановив додатковий розділ 150 вагонів жита. Вкінци повідомив намісник, що скарбові власти заняли ся ліквідацією шкід, зголошених для відписаня податків. Таких не екзеквує ся, а що до здержаня екзекуції податків взагалі у громадах, навіщених нещастем, то дирекція скарбу пропорує ся з міністерством.

— **Що привезли „галіцкі псевдо-руські“ від „істинно рускіх“?** З Бродів доносять, що оноді повертали тудя почайські паломники, виражені господ. Носевичом до Почаєва і Києва. На цловій коморі переведено біля них ревизию і піддано їх лікарским оглядинам. Холери, на щастє, у них не найдено, але за те цілі копи брошур, везених паломниками до Галичини, сконфіскувала поліція і відослала до віденської цензури. Чого ті темні кацапські мужики не нахапали по дорозі? Крім ріжних російських православних молитвословів і релігійних видавництв, крім всяких „істинно-руських“ брошур везли ті кацапи також повно революційних відозв, друків, газет і тим подібного сьміта, яким їх обдарували російські революціоністи і соціалісти. Наш селянин навіть неписьменний, як звісно, дуже радо бере за дурно всякий друк, тож і тут паломники без розбору ховали за

пазуку всякий друк з „йорами“. Інша річ, що паломник був би дурний з тих всіх брошур, бо навіть не був би їх зрозумів і „в десятій часті, але поліція не могла шнакше поступити, як лише їх сконфіскувати.

— **Справа Січинського.** Часописи доносять, що вирок найвисшого трибуналу касаційного в справі Мирослава Січинського наспіє до Львова за кілька тижнів, почім слідство розпочне ся наново. Слідчий судия по думці рішення найв. трибуналу піддасть Січинського під обсервацію двох тутешних психіатрів. Обсервація не буде переводжена в заведено в Кульпаркові, але у в'язниці при ул. Баторія і потриває зо два місяці. Супроти сего нова розправа буде могла відбутися аж в грудні або січні. Розправі мав би проводити п. Мілашевський, який має стати віцепрезидентом львівського карного суду.

— **Пяне село.** В селі Княжнім (в Київщині) є всього 300 „номерів“ з 700 дорослими мужчинами. Але пють Княжники вівроку. В минулім році вишито 1.570 відер горівки за 13.000 рублів. На кожній дїм випадає пересічно по 40 рублів.

— **Дрібні вісти.** Дня 1. с. м. захорувало у Львові на шарклатину 13 дітей, виздоровило 8, померло 2; хорих остало 265. — При останнім тягненю угор. лосів Черв. Хреста упала гол. виграна 20.000 К на с. 7119 ч. 92, по 1.000 К виграла: с. 835 ч. 49 і с. 7278 ч. 68; по 200 К с. 125 ч. 43 і с. 5646 ч. 29. — При остан. тягн. лосів Базиліка гол. вигр. 20.000 К упала на с. 1772 ч. 61, по 1.000 К виграла: с. 4396 ч. 8 і с. 4915 ч. 79, по 200 К с. 2130 ч. 46 і с. 3287 ч. 43.

Оповідки.

— **Репертуар міського театру у Львові.** Нині в п'ятницю: „Муж з чемности“ комедия Абрагамовича і Рущковского. — В суботу: „Післанець ч. 6666“ оперетка. — В неділю по полудни: „Дзвони з Корневіль“ оперетка; вечером: „Муж з чемности“. — В понеділок: „Спиритисти“ ком. Мозера.

— **Для станиславської єпархії.** Подає ся до загального відома П. Т. членів тов а св. Ап. Петра станиславської єпархії, що дня 8. вересня відбудуть ся загальні збори членів тов. в салі гр.-кат. духовної семінарії в Станиславові о год. 10. евентуально о 11. перед полуднем.

— **Іменованя і перенесєня в середних школах.** Кр. рада шк. перенесла між иншими дійсного учителя гімн. в Мельци, Каз. Нагурецкого, до гімн. в Стрию, а Влад. Шухульського з Тарнополя до І гімн. в Перемишлі; приділила проф. Стан. Фіглю з Перемишля і Казим. Еліяша з Дрогобича до гімн. в Жовкві; іме-

нувала дійсними учителями суплєнтів: др. Ст Косовского для VIII гімн. у Львові, Андр. Граселю, Андр. Микетяка, Олекс. Домбровского, Ів. Бобина, Ант. Собчука і др. Ізр. Матфуса для філії гімн. в Стрию, Олекс. Бойцуна для гімн. в Самборі і о. Олекс. Коревця катехитом для І польс. гімн. в Тернополі; перенесла суплєнтів гімн.: Ів. Вовчака з Подгужа до Бродів, Йос. Пшеворского з Бучача і Ів. Козловского зі Стрия до Дембичі, Стан. Вуйціка з Вадовиць до Самбора, Фр. Жиравіка з Кракова і Ів. Пискозуба зі Львова до Теребовлі, Стефана Балея з Перемишля до руск. гімн. в Тернополі; іменовала суплєнтами гімн.: Вол. Чайковского і Николу Войцеховского для рускої гімн. в Тернополі, Ром. Яворского для V, Еразма Ішковского і Войт. Косціньского для VIII гімн. у Львові, Каз. Яворского, Генр. Фогля і Йос. Рольского для Бродів, Фр. Войнара і Каз. Бернацкого для Дрогобича, Мих. Бакалюса, Теоф. Мінковича і Едвар. Жулаву для Самбора і Бров. Брицкого для Стрия.

— **Зміни в старостах.** Намісник покликав старосту Володисл. Марка в Надвірній до служби в намісництві; поручив старості Йосиф. Двістрянському управу староства в Збаражж; старості Каз. Строньському управу староства в Надвірній, а секретареви намісництва Тад. Пйонткевичови управу староства в Городенці.

Посмертні оповістки.

— **О. Іван Радецкий,** декан і парох в Мервях, жовківського деканата, упокоїв ся дня 31. серпня в 48. році житя, а в 22. р. сьвященства. В. є. п.!

МАЛИЙ ФЕЙЛГТОН.

Pieris brassicae. Білюх капустяник.

(Конець).

Рівночасно з Білюхом капустяником, також в двох поколіннях, літають ще два роди шкідливих іменно Білюх ріпник (Pieris rapae, Rübenweissling) і Білюх зелено-смужок (Pieris napi, Rübsaatweissling або Grünader). Перший єсть зовсім подібний до капустяника та буває ледве 40—46 мм. широкій; зовуть єго також малим капустяником (kleiner Kohlweissling). Другий єще менший (36—43 мм.) відзначає ся відворотом крил задних канарково-жовтим з сьраво-зеленими здовж жилки смугами. І один і другий

Ч. 132.

З листу Осипа Барвінського до брата Олександра,
пис. 18/6 1869.

Писав до мене Изидор Воробкевич; нарікає, що не має часу вільного, и напав на мене мокрим рядом, чому не печатаютьця єго поезії, а Шашкевича и других, чому не печатаєт ся єго „Олена“ и другі. Дарма! тепер в Правду більше артикулів писати і нехай скінчитця „Причєпа“ — тоді! Я писав до него уже, трохи обрушившись на таке лементованє Воробкевича Изидора, але напиши и ти до него и заповни, що усе буде печатати ся, що єсть в Редакції и в мене, тільки трохи згодом. А поміщавтця других творів тому, щоб показати, що ми не на однім и не на двох писателях стоїмо, а маємо більше людей працюющих. Скажи єму, що Правда, здаєтця, побільшить свій формат, скоро тільки англійське товариство возьме на себе письмо св., а тобі побачить певно в кождім числі бодай малу думочку Морозенька.

Материяли до історії зносин Галичан з Буковинацями.

Ч. 131.

Лист Осипа Барвінського до Изид. Воробкевича.
Львівъ, дня 14. Червця 1869.

(Дальше).

Чому я був такий дурний и післав все те „Олену“ и „над золотою Бистрицею“ и того князя Бремю и друге просто до Редакції, а не до тебе? Колиб я був не так зроби, був би я нечув досадних слів, докору того від мого щирого приятеля, котрому желаю всего як найлучше, для котрого усе, що маю, положити хотівим. Однакож стало ся и factum infectum fieri non potest, але щоб уникнути всяких неприємностей, я відберу усе, що в Редакції, и вишлю вперше до тебе, щобьсь переглянув, чи може воно називати ся твоім чи ні — і аж опісля нехай печатаєтця; дальше, я не хочу на будуще нічиїх творів поправляти, ані в манускриптах читати; и для того все твоє, що тут у мене находитця, відішлю разом из всім попереднім до тебе. А втоді може буде між нами більша приязнь? Сі поезії, що дістав я в твоім листі, відам Вахнянинові — однакож він тепер не-

беспечно слабій на запалінне плуц, отже годі буде се все від него видобути і на розум поговорити. — Вглядом предплати на Правду час буде ще, Братічку, як підчас вакації або аж у осни зложеш сі гроші.

От так, Братіку, гніваюся на тебе дуже и гніваюся сьправедливо, бо я серцем чист и гадав тобі угодити, а тимчасом ось тобі: на! за моє жито ище мене бито! Пригадай собі, братіку, тільки те, що ти Барвінському дозволив справляти свої твори. Тепер вже може инша думка у Тебе — то щастє Боже! Братіку мій! розумію я й те, що ти сказав про купно книжок, розумію, до чого воно сказано, але я кажу тобі ще раз, що я серцем чист перед тобою.

Тай годі!

Забрав я у Тебе Марка Вовчка — та досі тримаю і вже нічого не роблю з ним, бо треба учитись до іспитів, бо вони не задовго, за 3 неділь.

У нас нічого нового не чувати, хіба що Ляшня казитця!

Цілую Тебе, мій Друже незабутній, и кланяюсь через тебе Міхалескові; тількиж, мій друже, не гнівайся на мене тай я може остигаю у тім гніві! А тепер прощай и не забувай твого щирого брата і приятеля

Осипа Барвінського.

